

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5985/20
30.11.2020 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Александре Ђорђевић, председника већа, Весне Филиповић и Ивана Илића, чланова већа, у парници **тужиље АА** из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Горан Фолић, адвокат из Београда, ул. Цвијићева бр. 63, против **туженог ББ**, из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Душко Филиповић, адвокат из Земуна, ул. 22. октобра бр. 7, ради иселења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П бр. 4463/19 од 11.2.2020. године, у седници већа одржаној дана 30.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П бр. 4463/19 од 11.2.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке обавезан је тужени да се са свим лицима и стварима исели из стана у породичној стамбеној згради у улици ... бр. ..., у ... који се састоји од две собе, једне кухиње, једне шупе у дворишту са клозетом и једне оставе у саставу стана на кат.парцели бр. ... уписане у лист непокретности бр. ... КО, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи плати трошкове поступка у износу од 66.300,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чиоњеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног

поступка је образложено тражио.

Тужилац је доставио одговор на жалбу туженог. Трошкове другостепеног поступка је образложено тражио.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020), Апелациони суд је нашао да је жалба туженог неоснована.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је према листу непокретности бр. ... КО ... власник породичне стамбене зграде у ... улици бр. ... у Према решењу Одељења за комунално стамбене послове СО Савски Венац бр. 2636/64 од 21.9.1964. године ВВ као носилац станарског права овлашћен је да са власником зграде ГГ закључи уговор о коришћењу стана у ... бр. ... чији је корисник раније била ДД, а који се састоји од две собе, једне кухиње, једне шупе у дворишту са клозетом и једне оставе у саставу стана. Исти је дужан да власнику зграде у ул. ... бр. ... ГГ плаћа станарину по решењу општине о одређивању станарине за овај стан унапред сваког месеца најдаље до петог у месецу, те да стан користи са својом женом, кћерима и браћом. Одређено је да то решење замењује уговор о коришћењу стана све док власник ГГ не закључи уговор о коришћењу стана са ВВ као носиоцем станарског права у погледу описаног стана. Пок.власницу зграде ГГ наследио је њен син ЂЂ који је 1988. године са пок.супругом тужиле ЕЕ закључио и оверио пред судом уговор о поклону 1/4 идеалних делова куће и зграде кућни број ... у ... улици чији је власник поклонодавац постао по основу наслеђа. ЂЂ је као продавац са ЕЕ као купцем 1989. године закључио и оверио пред судом уговор о купопродаји преостале 3/4 куће и зграде бр. ... у ... улици. ЕЕ је тиме постао власник целе непокретности, а тужила као његова супруга преко њега уписана као власник целе спорне непокретности са уделом 1/1. Према изводу из матичне књиге рођених родитељи туженог су отац ВВ и мајка ЖЖ. Пребивалиште ВВ је пријављено на адреси у ул. ... бр. ... од 13.6.1962. године, туженог од 12.9.1975. године а тужиле од 15.11.2014. године. Дакле, предметне просторије - две собе, једна кухиња, једна шупа у дворишту са клозетом и једна остава из којих се тражи иселење отац туженог ВВ користио је као носилац станарског права на стану у својини грађана, а тужени је био члан породичног домаћинства свог оца што је констатовано и решњем Одељења за комуналностамбене послове СО Савски Венац бр. 2636/64 од 21.9.1964. године. Тужени је после очеве смрти дана 17.9.2003. године наставио да фактички користи део предметне куће из које се тужбом захтева иселење и то две собе, једну кухињу, једну шупу у дворишту са клозетом и једну оставу у саставу стана. Тужени са тужилеом није закључио уговор о закупу нити је плаћао закупнину и то за две собе, једну кухињу, једну шупу у дворишту са клозетом и за једну оставу у саставу стана у којима је све време у поседу након смрти оца који је био носилац станарског права описаног дела предметне куће. Тужила је отказала туженом уговор о закупу предметног стана.

Код овако утврђеног чињенично стања првостепени суд је, применом одредаба члана 5 став 1, 9 став 2, 11, 32 став 3, 35 став 1 тачка 2 Закона о становању (“Службени гласник Републике Србије” бр. 50/92...99/2011), те члана 3 Закона о основама својинско-правних односа усвојио тужбени захтев тужиље и обавезао туженог да се са свим лицима и стварима исели из стана у породичној стамбеној згради у улици ... бр. ..., у ... који се састоји од две собе, једне кухије, једне шупе у дворишту са клозетом и једне оставе у саставу стана на кат.парцели бр. ... уписане у лист непокретности бр. ... КО ...

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произилази из доказа изведених у првостепеном поступку, па наводима жалбе туженог чињенично стање утврђено од стране првостепеног суда није доведено у сумњу.

Правилно је првостепени суд одлучујући о постављеном тужбеном захтеву, а поштујући начело диспозиције странака као и правна правила члана 8 ЗПП, на основу правилне примене наведених одредаба Закона о становању и Закона о основама својинско-правних односа нашао да је тужбени захтев тужиље основан. За своју одлуку првостепени суд је дао јасне и довољне ралоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Неосновано се жалбом туженог побија правилност и законитост ожалбене пресуде.

Неосновани су наводи жалбе да је првостепени суд одлучивао о непостојећем тужбеном захтеву јер је Апелациони суд у Београду при укидању првостепене одлуке сам конструисао тужбени захтев и тиме га проширио. Ово стога што је захтев тужиље да се тужени са свим лицима и стварима исели из стана у чијем је поседу и то као дела породичне стамбене зграде у улици ... бр. ..., у ... а који се састоји од две собе, једне кухиње, једне шупе у дворишту са клозетом и једне оставе у саставу стана, садржан у захтеву да се тужени исели из породично-стамбене зграде – куће, кућни број ... у ... улици у ... па првостепени суд није прекорачио тужбени захтева на шта тужени неосновано жалбом указује.

Тачни су наводи жалбе туженог да тужбени захтев није био усмерен на раскид уговора, већ на иселење туженог из дела породично-стамбене зграде – описаног стана, кућни број ... у ... улици у ... у чијем је поседу, међутим, код тужбе за иселење питање правног основа по којем тужени држи ближе описану непокретност јесте претходно питање од којег зависи одлука о тужбеном захтеву. Одредбом члана 35 став 1 тачка 2 Закона о становању (“Службени гласник Републике Србије” бр. 50/92...99/2011), прописано је да закуподавац може дати отказ уговора о закупу стана ако купац и после опомене не плати закупнину за најмање два месеца узастопно. Одредбом члана 3 Закона о основама својинскоправних односа прописано је да власник има право да своју ствар држи да је користи и да њоме располаже у границама одређеним законом. Свако је дужан да се уздржава од повреде права својине другог лица. Сходно наведеном првостепени суд је утврдио да је тужиља раскинула уговор о закупу предметног стана са туженим и тиме разрешио наведено претходно питање. Није спорно да је тужени имао ваљан правни основ за коришћење предметне непокретности, али је исто престало услед испуњења законом прописаних услова за престанак права трајног

закупа према стамбеном законодавству.

На другачије решење ове правне ствари не могу утицати ни наводи жалбе туженог да је тужиљи више пута понудио плаћање закупнине, али да уплату није вршио обзиром да није имао рачун тужиље јер тужени за ове своје тврдње није пружио било какав доказ, нити је доказао да је закупнину тужиљи платио, нудио уплату или на други начин прописан законом извршио ову своју законом прописану обавезу према тужиљи као власници предметне непокретности.

Приликом доношења другостепене одлуке, Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да су исти ирелевантни за другачију одлуку суда.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

Са свега наведеног, на основу одредбе члана 390 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен јер у овом поступку није успео, а трошкови другостепеног поступка за тужиљу одговора на жалбу нису били потребни и неопходни, па је одлучено као у ставу другом изреке сходно одредби члана 165 ЗПП.

Председник већа-судија
Александра Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић